

slag, vi have leveret, have havt mere Artillerie med, end vi under de Omstændigheder, vi der befandt os i, kunde bruge, og tillige mere end vi behøvede for at erstatte det, som under Slaget selv kom til at lide Brøst, og dog have vi der havt Artilleriekampe, som have været i flere Timer. Men Ministeren vil sige: ovenpaa dette Slag fulgte en Opstilling af en saa udstrakt Linie, at Sagnet af Artillerie traadte frem. Ja, her kommer egentlig Spørgsmaalet; Spørgsmaalet er ikke her paa dette Sted: Behøve vi maaskee det Skyts, men behøve vi det af den kostbare Art, som her er forlangt? Det er det, som jeg benægter, og det er derfor, jeg forlanger Genstand, inden vi bevilge dette Batteri. Selv det, som Krigsministeren har bemærket, at vi skulle have Artillerie i et vist stort Maal, fordi vi skulle have tilstede, deraf i de forskjellige Landsdele, bringer os til paany at tage det under Overveielse, om vi skulle skaffe os alt vort Artillerie af en saa kostbar Art som det, her forlanges; for vi have overveiet dette paany, for vi have vundet idetmindste et Aars Tid dertil, for vi have tabt nogle af de Illustioner, der have bemægtiget sig os, efterat vi have været krigsførende i nogle Aar, skulle vi ikke afgjøre et saa kostbart Spørgsmaal. Det er hovedsagelig Majoritetens Standpunkt. Den siger ikke: det Batterie skal aldrig indrømmes, men den siger: det kan umuligt i dette Dieblit være fornødent, da vi have den største Mængde Artillerie tilstede, som vi nogenstunde have havt, saa vel udrustet, som det i dette Dieblit er, og af saa svært Caliber. Skulle vi i dette Dieblit skaffe et nyt Batteri, hvis Bestemmelse maaskee blev at være indfranket til Brug paa Sjælland? Det troer jeg ikke, vi skulle. Det er derfor, jeg vil blive ved at votere mod Batteriet, til Trods for det Dnske, jeg havde, ogsaa ved dette Botum at vise min Erkjendelse af den Beredvillighed, hvormed Krigsministeren er kommen os imøde. Jeg vil skaffe Krigsministeren, som jeg haaber vil vedblive at være det, til vi sees her igjen til næste Aar, Tid til selv at overveie, fra det finantstille Standpunkt og fra det artilleristiske, om maaskee ikke andet Skyts kan træde istedetfor. Det er kun det Skyts, som skal være let bevægeligt

med Tropperne, der behøver at være udrustet som det, her er forlangt; det er ikke det, som skal bruges i Positioner og under Omstændigheder, hvor det kan bortbringes igjen, og meget ofte itide, og det er heller ikke det, der behøves for at befare saa faa Mile, som det kan komme til at befare paa et Dland som Sjælland eller Fyen. Jeg indrømmer meget gjerne, at vor Opstilling kræver, at vi have Skyts paa rede Haand; jeg siger ikke paa Halvøen, thi jeg troer, det er en Feil, at vi samle noget paa Halvøen, men paa Fyen, paa vort Middelland. Men, hvorfor komme vi til at savne det der? Fordi vi have den ulykkelige Vane at samle Formegit i Hovedstaden, og fordi vi ere i den ulykkelige Tilstand, at have vore Hovedmagaziner her i Kjøbenhavn. Naar Spørgsmaalet er, om at flytte et Artillerie, blot at flytte Skyts og Kanoner, saa maade vi forøvrigt lægge Mærke til, at, naar det ikke skal flyttes under saadanne Betingelser, at det øieblikkeligt skal være bevægeligt, at det, ligesom det kastes iland paa Kysten, skal være beredt til at møde Fienden, saa have vi Transportmidler i Overflodighed, og saa kunne vi med stor Hurtighed skaffe det hen der, hvor det skal være, saa selv ved denne Betragtning behøve vi ikke at lade os lede til at votere Batteriet. Jeg har en grumme ringe Forhaabning om, at det Botum, som Fleertallet af Udvalget forlanger, vil finde Gjenklang i Thinget; thi, efterat der med saa megen Belstalenhed er bedet for Krigsministerens Dnske, er jeg overbevist om, at den danske Velvillighed vil overmande den danske Eftertanke, og vi ville komme til at give taar, hvad vi maaskee til næste Aar ville fortryde at have givet (Hør H); men jeg vil dog vedblive mit Botum derimod.

Jeg har endnu et Par Ord at sige om de andre Gjenstande, der have været omtalte. Krigsministeren gjorde den Bemærkning angaaende Bespisningspengene, at man maaskee ved Planen vilde tale dem til Rønningen. Det er bedst ved denne Leilighed at komme dette Spørgsmaal noget nærmere. Jeg troer, man skal enten lægge Alt, hvad Soldaten faaer, til hans Rønning, og da gjøre Afregning med ham med Hensyn til de Naturalier, man gi-